

dvojnem samoumoru, kakoršen se je dogodil pretečeni petek 19. t. m. na celjskem pokopališču pri sv. Maksimilijanu. Mestni uradnik mariborski in tamošnji posestnik Eduard Rauseher, oče 5 nepreskrbljenih otrok, je zapustil svojo pridno ženo ter živel z neko Henrijeto Zakušek ter zapravljaj ž njo svoje premoženje. Nekaj dni sem sta bila v Celji in ko njima zmanjka cvenka, skleneta, svojemu pobujšljivemu življenju s samoumorom storiti konec. Ustrupila sta se s cijankalijem; najšli so nju, že stegnjena, skupaj ležati na imenovanem pokopališču. Zločinec Eduard je zapustil več pisem, med drugimi list farnemu uradu celjskemu, v katerem naznanja, da je pred nekaterimi leti izstopil iz katoliške cerkve, pa v srečo je vendar ostal, zvest (!) katoliški veri in kot katoličan hoče tudi vmreti. (Kdo bi se ne čudil!) Prosi toraj katoliško celjsko duhovščino, naj ga vendar sprejme zopet v naročje katoliške cerkve ter ga zraven svoje tovaršice pokoplje na katoliškem pokopališču. Za to ponudbo se je pa celjska duhovščina lepo zahvalila; kot protestant se je pokopal na evangelijskem, njegova tovaršica pa, se vé brez duhovnika in brez zvonjenja, na katoliškem pokopališču, ker se po sedanjih državnih postavah nikomur ne sme braniti pogreb na domačem mirodvoru. Bog njima bodi usmiljen!

Iz Zagrada. (Letina — „Slov. Gosp.“) Tudi pri nas imamo slabo letino, sadja ni čisto nič. Vendar smo Bogu radi hvaležni, da nam je letos vsaj toča prizanesla. Po vinogradih ne bo tako, kakor smo se nadjali. Preveč je trdega in drobičkenga grozdja, krompir je mestoma jako lep, mestoma pa gnjuje, ajda lepo kaže. Uže 6 let berem „Slov. Gosp.“ in sem ga zmiraj vesel, kedar zopet pride, čeravno nam kmetom časih o prav žalostnih rečeh poročča. Da bi pa list komu drugemu, kakor nemškutarjem in liberalcem, bil v pohujšanje, tega jaz ne razumim. Vsak šolarček ga sme brati. Posebno sedaj je pa še vsega priporočila vreden, ker nam prinaša dve vrli prilogi: „Cerkveno“ in „Gospodarstveno“, to pa vse le za 3 fl. Gospodom, ki so nam štajerskim Slovencem do tega pomagali, smo dolžni res vse svoje priznanje in zahvalo, zlasti pa č. g. uredniku! Živio, Slovenski Gospodar! V imenu drugih in mnogih.

Jož. Zalokar, kmet.

Od sv. Mohora pri Slatini. („Slov. Gospodar“). Prebravši v zadnji števec „Slov. Gospodarja“ tudi listič uredništva najšel sem, da so neki nezadovoljni z našim priljubljenim listom. Res žalostno od ene strani, ako se med vernimi Slovenci najde človeče, ki ugovarja bodi si iz nevednosti ali zaslepljenosti zoper ta list, ki nam kmetom kakor iz sreča govori, in naše neugodne okoliščine dobro pozna, ter kmetskemu, zdaj tako zapuščenemu, stanu pomagati hoče. Od druge strani je pa tudi jasen dokaz, da je „Slov. Gosp.“ katoliški uredovan list, ker uže po napovedbi Kristusovi vemo, da krščanska katoliška reč je in bode imela

sovražnike pa tudi je in bode zmagala, Vas pa č. g. urednik nam priljubljenega lista „Slov. Gospodarja“, ki ste že marsikterega sovražnika slavno potlačili, listu do tolikega napredka pomagali in ga razširili, in to zmirom po stari nizki ceni, Vas prisrčno prosimo, ne odlagajte še svojega bremena! Delajte še znanprej v prid katoliškej Cerkvi, v v blagor slov. narodu in naši ljubej slovenskej domovini. Če Vam je nekaj sovražnikov protivnih, je Vam pa tisočero sre hvaležnih. Po želji veliko drugih bralcev „Slov. Gospodarja“. M. Debeljak, kmet. —

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Svitli cesar so državni zbor sklicali za 7. okt. Čehovje so 23. sept. v Pragi sklenili ustopiti v državni zbor. Tudi drugi poslanci, nemškimi ustavakom nasprotni, so se zedinili in porazumili, kako hočejo, čeravno malo, večino porabiti. Grofu Hohenwartu se je to zedinjenje posrečilo. Ta gospod je slovenski poslanec, slovenski gorenji Kranjci so ga bili enoglasno izvolili. Dne 16. sept. je na Dunaji zbral okoli sebe poslance konservativno-nemške in narodno slovanske stranke. Navzoči so bili: Čehi: dr. Rieger, knez Lobkovic, grof Klam-Martinic, dr. J. Gregr, Zeithammer, Poljaka: plem. Groholski in knez Czartorijski, Slovencec baron Gödl Lanoy, in katoliška Nemca: knez Alojzij Liechtenstein in Lienbacher. Sklenoli so, da hočejo poslanci vseh navedenih strank skupno kakor en mož glasovati in nemške ustavoverce vselej podreti. Tako je prav! Slovenci pa smo svobodno ponosni, da smo Avstriji dali grofa Hohenwarta in barona Goedeln v državni zbor! Ustavoverni liberalci se močno srdijo, pa nič jim ne pomaga, tudi dobrikanje grof Taaffejevih novin ne. Kajti večino imamo mi, in če grof Taaffe neče iti z nami, bo moral razpisati nove volitve ali odstopiti. V Dalmaciji je pri volitvi v Sinju zmagal narodnjak dr. Klaič, v Levovem na Gališkem pa dr. Smolka, obadva naša moža! Ustavaki tolažijo se sedaj z Bismarkom pa se utegujejo ukiniti, on doma liberalce tepta, kakor turški sultan svoje hlapce. V Lincu se je sešlo mnogo kmetov, pozvanih od svojega državnega poslanca, ter so mu povedali, česar tirjajo za svoj obstanek in blagostan. — Na Českem je konservativni knez Karl Švarcenberg poslanstvo odložil, ne vemo zakaj. Taki omabljevci se pač sploh naj ne dajo voliti. V Ljubljani so 83 slovenskih fantičev odbili iz gimnazije, ker se je preveč dijakov bilo oglasilo. Odbiti Slovenci so skoro vsi iz gorejske Kranjske, kder so prejšnjo gimnazijo v Kranji zatrli. Toda slovenski poslanec g. Sebneid se je za Slovence pri ministrih potegnil, in 83 slovenskih fantov je v Ljubljani moralo biti sprejetih v gimnazijo. Živio, slovenski poslanec ljubljanski! — Magjari pravijo, da bo njihov grof Andrassy sedaj imenovan državni kancelar za celo

Avstrijo, tedaj postal prvi za cesarjem! Vojakov 8000 mož bo iz Bosne odposlanih na odpust tako, da ostane ondi le 32.000 mož.

Vnanje države. Sedaj vse gleda na Dunaj, ali bo res Bismark dognal zvezo Nemčije, Avstrije, Angleške in Turčije zoper Ruse, Francoze, Italijane in Dance. Ako se mu to posreči, potem stojimo pred strahovito vojsko! Pa res, drugače se tudi ne moremo znebiti prevelikih in večnih stroškov, katere Evropa žrtvuje vsako leto za vojaštvo! Srbi preustrojajo popolnem svojo vojništvo; jednako dela Bolgarija. Turški sultan je zopet v nevarnosti odstavljen in umorjen biti. Rusi porivajo vedno več vojske proti pruskej meji. Proti Turkmenom se je pričela vojska, prednja ruska straža je trčila na sovražnika in zgubila več mož. Angleži v Afganistanu so imeli zopet nesrečo; napali so jih sovražniki nagloma v soteski Suter-gardam, posekali mnogo vojakov in zaplenili blizu 100 oslov tovornikov. V Afriki so bolj srečni ter so se polastili dežele ulovljenega Cetevoja. Pruska sodnija je zopet kardinala Ledobovskega, ki pa v Rimu pri papežu stanuje, obsodila na 2000 mark globe, ker je nekega ničvrednega dekana izobčil.

Za poduk in kratek čas.

Čuden par bočkorov ali šolnjev.

V Bagdadu, nekdam glavnem mestu arabskim kalifom, živel je svoje dni nek star in bogat trgovec, po imenu Abu-Kasem-Tamburi, ki je kot skopuh in škrtljavec bil razglašen do devete dežele. Pri vsem svojem bogastvu nosil je nekako staro-drevno haljino in dimlje ali široke pod kolenoma stegnene suknene turške hlače, na katerih se nič druga ni videlo, razve krpa na krpi. Kalpak (klobuk) imel je tako masten in pokvečen, da se ni moglo nikakor razpoznati, kake barve je bil takrat, ko je bil nov. Še kam bolj znamenitni, ko vsa druga oprava, bili pa so njegovi šolnji. Ljudje vstavljali so se na ulicah, čudili in smejali se strašanskim cipotam, s katerimi je deda komaj in nekako nevkretno kobacal. V podplate teh slaboglasnih bočkorov bili so okoli in okoli in poprečki veliki eveki zabiti; oglavi pa s krznino in in jirho po debelem zakrpani. Kajti za polnih 10 let ni ga bilo po celem velikem mestu Bagdadu skoro nijednega črevljarskega krparja, ki bi se ne mogel pohvaliti, kako je tudi on svojo umetnost in mojstersko izurjenost na njih poskušaval. Razumi se tedaj samo po sebi, da so bili ti šolnji silno težki, in da so ljudje, kedar so hteli izreči, da je kaka reč do samega šmenta abotna, in čez vso mero neotesana in telebasta, navadno rekli: „To je ravno tako, kakor Abu-Kasem-Tamburovi bočkori“.

Ko je ta mož enkrat po Bagdadskem velikem trgu korakal, opazi v nekejši štacuni nenavadno velike in lepe kristalne posode. „Kako so te kras-

ne posode v to štacuno zablodile? Njih posestnik morebiti sam prav nevé, kolikošna je to vrednost. Šel bom pitat. Ako nje prav po ceni dobim, bodo taki moje.“ Tako pogovarjaje se sam seboj stopi v štacuno, se v kratkem pogodi, plača, kar je kupec zahteval, in si nje dade na svoj dom odnesti. „Pri tem bo pač lep dobiček! Že vem komu bom to prodal. Poprej ko mesec dni preteče, dobim za to reč najmanje trogubni denar. Zdaj pa grem v dolge ulice k onemu štacunarju, ki raznovrstne dišeče tekočine prodava. Čul sem, da mu gre prav za gaber; upniki ga prehudo stiskujejo; pri tako zgodni priliki dobim za gotov cvenk teh dišav, kolikor hočem, in to po taki ceni, kakor bo se meni zahtelo.“ Tako se razgovarjaje pride do onega štacunarja in kupi čez 50 pintov najfinejše rožne vode za pol navadne cene. Hitro njo domu spravi, in napolni ž njo novokupljeno dragoceno posodo.

Poln radosti vsled srečne kupčije odloči se, svojemu revnemu truplu tudi enkrat nekaj aldovati, in zatorej se poda v kopališče, in sicer v ono, kder se je po 5 parah ali krajcarjih plačevalo. Ko se je v kopališču slačil, reče mu nek znanec iz šale, da je vendar že le tudi skoro čas onim ubogim šolnjem prizanesti in mir dati, in na tak način rešiti se splošnjega zasmehovanja in porogovanja. „O tej reči sem že sam včasih mislil“, odgovori Abu-Kasem-Tamburi, ali kedar jih zopet prav poglednem, zdi se mi, da še niso preslabi, in saj tudi ti sam vidiš, kakí so zdaj časi; nikjer ni vojske, ni kuge, da bi pomorila končiči polovico ljudstva, da bi bar oni, ki bi preostali, kak novičič več imeli. Ljudje se množijo do samega besa, kakor da bi se iz zemlje cimili, penez pa je od dne do dne menje in menje na svetu“. Tako govoreč sleče se, poda v toplico in mrmra si na tihem: plačal bom svojih 5 par (novičičev), ali za to bom se tako dolgo umival in trl, dokler vse stare skorje se sebe ne sperem. Med tem, ko se je res dolgo in se vso močjo trl in pral, pride mestni kadija ali sodnik, sleče se tudi v tejšestaj sobi in stopi v kopališče.

Ko se je naš stari trgovec konečno izkopal, izide, obleče si svojo nam že znano lepo opravo, svojih ljubih šolnjev pa ne najde, ampak mesto njih nekake druge nove in lepe. Domisli si, da mu je to za šalo storil oni prijatelj, s katerim se je poprej o šolnjih razgovarjal. „No! morem se mu lepo zahvaliti, kedar se zopet na njega name-rim“. Pri tem si nje obuje in odide veselo domu. Ko pa kadija iz kopelje pride, čisto ostrmi, vnače mesto svojih novih šolnjev, celemu svetu znane Abu-Kasem-Tamburove. Hitro pošlje beriča za njim in ta pritira Abu-Kasema v sodnikovih šolnjih v sodnijo. Da bi kot javno izobličeni tat ne dobil ktero stotino po poplatih, moral je na mah za kazen toliko plačati, da bi si za one novce mogel čez tisoč parov novih šolnjev kupiti. Ko domu pride, ošteje poln pravične jeze svojim starim šol-